

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1562 usque ad annum 1563

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1771

VD18 9011860X

§. 60. Theologorum iudicium de hisce quinque articulis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66641)

etiam præstitit, cum ingenti totius
 confessus applausu: hæc tamen die fer-
 me omnia, quæ ab aliis obscure, aut
 minus solide fuere proposita, verbis ma-
 gis exquisitis, clariusque, ac solidius
 repetiit.

Sæcul. XIV.
 A.C. 1562.

§. LX.

*Theologorum iudicium de hisce quin-
 que articulis.*

Finitis omnibus hisce dissertationibus, *Pallav. l. 17.*
 ex quibus res nondum decidi pote- *c. 6. n. 8. 9.*
 rat, seorsim cujuslibet sententia roga- *Et seq.*
 batur, ac quidem circa primum articu-
 lum consensere omnes, quod non sit
 Divinum præceptum, vi cuius singuli
 Christiani utramque speciem accipere
 teneantur; nam cuncti sentiebant, hoc
 præcepto Sacerdotes obstringi, ut rem
 Divinam in duplici specie conficiant.
 Postremæ istorum sententiæ unicus Do-
 ctor Lusitanus adversabatur, isque forte
 Innocentii III. Alberti Magni, & Joan-
 nis de Turrecremata Auctoritati in-
 nitebatur, atque adducebat Raphael-
 lem Vollateranum, qui scripsit, quod
 Innocentius VIII. Norvegiæ Sacerdoti-
 bus, cum apud illos ingens vini penu-
 ria esset, sub unica panis specie con-
 secrare permisisset: verum hæc Raphael-
 lis narratio confutatur a Bellarmino
 Cardinale, qui observat, quod verita-
 tem

Sæcul. XVI. tem haud sapiat, Norvegis deesse vi-
A.C. 1562. num ad consecrandum, cum in com-
 perto sit, nunc illos eo utpote aliunde al-
 lato abundare, in super hic Scriptor refert,
 a Papa concessum fuisse, ut hujus gen-
 tis Sacerdotes calicem sine vino consecra-
 rent: quæ res, cum a nemine censeatur
 esse in Ecclesiæ potestate, narrationis falsi-
 tatem manifeste redarguit.

Porro circa eundem articulum cete-
 rorum Doctorum concors erat opinio,
 quamvis diverso uterentur explicandi
 modo, quod tamen figillatim referre,
 nimis tædiosum esset.

Circa secundum articulum, an ra-
 tiones, quæ induxerant Ecclesiam ad
 præbendam Eucharistiam laicis, & Sa-
 cerdotibus non celebrantibus sub sola
 specie panis, essent ita observandæ, ut
 nulla ratione usus calicis esset permit-
 tendus, magna fuit opinionum varie-
 tas, sed inter omnes convenit, potuis-
 se ab Ecclesia calicis usum removeri,
 cum ritus jure Divino præscriptus non
 esset, nec quovis tempore usurpatus:
 duo tamen Præsules hæc addiderunt:
 „tametsi usus calicis fuisset juris Divini
 „pro laicis, potuisset tamen ab Eccle-
 „sia subtrahi, cum ipse Deus voluerit
 „hoc ipsum privilegium Ecclesiæ con-
 „cedere:„ alii autem affirmabant, quod
 fas non sit Ecclesiæ, relaxare divina
 man-

mandata, sed ea duntaxat, quæ ad ^{Sæcul. XVI.} ritus, ac cæremonias pertinerent. A. C. 1562.

„Ceterum quam plurimi ita differebant:
 „quamquam liceat Ecclesiæ aliquid
 „mutare in conditionibus, & in usu,
 „nihil tamen eidem permittitur in iis,
 „quæ Sacramenta constituunt.

In tertio articulo quærebatur, an tunc, si concedendus esset alicui nationi usus Calicis ob rationes Christianæ Charitati consonas, sint addendæ conditiones huic concessioni? porro circa hanc quæstionem quamplurimæ fuerunt Sententiæ, propter varias conditiones, quas singuli excogitabant.

Quartus, articulus erat, an ille, qui unam tantummodo speciem sumit, minus accipiat, ac is, qui utramque recipit? porro id omnes negabant concorder, quantum ad Sacramentum spectabat: quod vero effectum Sacramenti, seu gratiam concernit, non una omnium erat opinio: potissimi tamen ceusebant, circa virtutem Sacramenti, effectum, seu gratiam infundi æqualem in utroque modo, cum tradatur gratia non ratione specierum, sed ratione Christi, qui sub speciebus continetur: alii vero opinati sunt, plus gratiæ accipi, cum sumitur secunda Species, eo quod homo eo temporis momento melius sit dispositus: alii denique dixerunt,
 majore

Sænl. XVI. majorem gratiam in Sacramento per-
A.C. 1562. cipi, cum utraque species sumitur, quo-
 niam Sacramenta id efficiunt, quod
 significant: significatio vero habetur
 per ipsa signa: jam vero, inquiebant
 hi Theologi, multiplicatis signis gratia
 multiplicatur.

Ad quintum, & postremum articu-
 lum, an jussione Divina necesse foret,
 ut infantes hoc Sacramentum accipe-
 rent, ab omnibus responsum est, id haud
 requiri, cum alias baptismus non suffi-
 ceret ad salutem: insuper dicebant, hoc
 Sacramentum dari per modum cibi, cu-
 jus natura est partes vi caloris deperdi-
 tas reficere, quod non tamen accidit
 infantibus; quippe quibus liberi arbitrii
 usus deficit: de cetero pauci, quod
 Eucharistia reipsa illis tradita gratiam
 augeat, affirmarunt, allegantes exem-
 plum ejus, quod usurpabatur tempore
 SS. Dionysii, & Cypriani, tametsi postea
 Ecclesia id justis ex causis prohibuis-
 set, ut debita huic Sacramento reve-
 rentia haberetur, nec illud vomitus pe-
 riculo in infantibus exponeretur: ve-
 rum plerique id negarunt, cum infan-
 tes juxta Apostoli præscriptum prima
 ad Corinthios: *probet seipsum homo, nec*
seipsum probare, neque dijudicare pos-
sint Corpus Domini, nec distinguere
valeant panem Sacramentalem a pane
 com-

Sæcul. XVI.
A.C. 1562.

communi, cum rationis usu destituantur. Alii protulerunt insuper ad id illa Christi Domini verba apud Divum Lucam cap. 22. *Hoc facite in meam commemorationem*: quibus ajebant significari, quod in eo, qui hujusmodi Sacramentum suscipit, necessaria sit memoria Christi patientis, quæ memoria in infantibus locum non habet: porro oppositæ D. Dionysii, & Cypriani auctoritati quidam respondebant, dicentes, in Ecclesia primæva quidem hoc Sacramentum infantibus fuisse administratum, sed non nisi ad delendum idololatrarum ritum, qui idolotheta ipsis dabant. Tandem senserunt alii, tunc infantibus Eucharistiam fuisse traditam, ut munirentur adversus veneficia, & ne a malis Spiritibus invaderentur; cum autem hæ rationes hodièdum non amplius subsisterent, hinc inferebant, quod Synodus præsentem usum esse servandum, statuere valeat.

§. LXI.

Cujusdam Carmelitæ sententia de hoc articulo prorsus omittendo.

Hanc in rem Frater Desiderius Panormitanus Ordinis Carmelitani alumnus sic inquiebat: „censeo, articulum „hunc postremum esse omittendum, „cum enim a nostri sæculi Protestantibus

Sarpus
pag. 509.

Hist. Ecclæs. Tom. XLV.

1

id